

Ráírás: [Fecske Csaba](#) | [Mintha bármi mást tehetnénk](#)

A temetésen nem sírtam.

Néztem a rózsával díszített kis koporsót,
hallgattam a papot,
figyeltem, hogyan mozgatja a szél
a környező fák levelét.

Aznap éjjel elöntött a vér.
Az ágyneműt reggel lecseréltem,
de két hét múlva megismétlődött,
s aztán újra és újra,
kíméletlen rendszerességgel,
több mint féléven át.

A hajam marokszámra szedtem a fürdőkádból –
nem tudtam, hogy ilyen sok volt.
Reggelente hajszálok a párnámon,
délben a levesben.

A baleset utáni hetekben sokan látogattak.
A nők a vállamon zokogtak.
Eleinte velük sírtam, aztán
megharagudtam rájuk.
Csak ültem mogorván, szótlánul, várva,
hogy befejezzék.

Nem tudtam, mit kezdjek magammal.

Jó ideig jártam feketében,
valami torz megfelelési kényszer miatt,
bár tudtam: fölösleges.

Egy-két évig virágokat vittem a temetőbe,
hetente többször. Gyertyákat gyújtottam.
Most már csak akkor megyek, ha muszáj.

Túlóráztam, hogy gyorsabban teljen az idő,
és állandóan vártam.
Mire? Ma már tudom: nem a csodára,
csak a napra, amikor nem fáj
annyira.

Anyám tavaly ment el,
nem bírta elviselni,
hogy nem nagymama többé.

Elköltöztünk.

A szomszédok itt nem tudják.
A szememet továbbra is bántja a fény,
ezért télen is napszemüveget hordok.
Új barátaim azt mondják: jól áll.